

заминалъ на пазаръ. Една сутринъ стана рано и отиде къмъ Судама, да те посрещне. Намърихъ я вечерята. Изправила се на могилата — чака.

Иде Пеню почернялъ. Съ коса на рамо, а въ очитѣ му свѣти мъжка сила. На кладенеца купчина моми раздрънкватъ котли, закачатъ го.

А той само каже: добъръ вечерь! — и заминава. Върви и нѣщо крои. Главата му не е на раменетѣ — дяволъ знае къде е. Сякашъ тѣ не сж моми като капки. Сякашъ тѣ не горятъ да отмалнѣятъ въ мъжки ржце.

Пеню, дрѣжъ!

Думай му. Той се заелъ свѣта да нарежда.

Посрѣщна го, погледна си го, попитамъ го:

— Днесъ какъ е?

— Свалихъ я.

— Цѣлата ли?

— Я.

Гледай го ти него. Нищо не му се опира. Такъвъ човѣкъ, дето земята пици подъ краката му. Нивитѣ знаятъ страха му. И хората знаятъ страха му, защото истината казва прѣмо въ очитѣ.

Мешата пакъ прошумолѣ.

Защо ме повика, синко? Тежатъ ми кокалитѣ—едвамъ се довлѣкохъ. Не мога да замина, ако не те видя. Кой знае на другия свѣтъ ще ли да се срещнемъ.

Ти бѣше като единъ соколъ. Бѣлъ соколъ съ яки желѣзни крила, съ синя сѣвичица.